

riálního obchodu, není správným. Dotyčným usnesením bylo rozhodnuto jen o tom, zda exekuce byla vykonána formálně správně, a, uvedl-li exekuční soud v onom usnesení též, že podle jeho názoru jest František K. ml. (nynější žalobce) skutečným povinným, nebrání tento názor tomu, by se žalobce nedomáhal rozhodnutí o tom zvlášť pořadem práva žalobou podle § 37 ex. ř. Sporná otázka, zda žalobce jest třetí osobou, nebyla oním usnesením rozhodnuta s účinkem pro tento spor. Důsledkem toho jest právně pochybeným rozhodnutí odvolacího soudu, jenž zamítl žalobu podle § 37 ex. ř., proto, že podle jeho, jak dolíčeno, nesprávného právního názoru, byla podána exekutem a nikoliv osobou třetí. Na odvolacím soudě bylo podle toho, by se zabýval otázkou, zda se exekuční titul týká žalobce a zda na základě rozsudku ze dne 30. dubna 1926 lze oprávněně proti žalobci na jeho majetek vésti exekuci. Bude-li kladně rozluštěna otázka, že žalobce jest osobou třetí, bude se třeba obíratí otázkou vlastnictví zabavených věcí, která již v první stolici byla sporná.

Čís. 8130.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Byla-li při nastoupení služby ujednána určitá týdenní mzda a bylo-li při tom zaměstnanci sděleno, že se nemá v podniku pracovati déle než osm hodin, že si toho zaměstnavatel nepřejí a že nebude práci přes čas honorovati, nelze mítí za to, že v umluvené mzdě měla býti obsažena také paušalovaná odměna za práci přes čas. Ukládal-li zaměstnavatel zaměstnanci tolik práce, že ji zaměstnanec nemohl zdolati v osmihodinné pracovní době, má zaměstnanec nárok na odměnu za práci přes čas.

(Rozh. ze dne 9. června 1928, Rv I 1539/27.)

Žalobu zaměstnance, vrchního kuchaře, proti zaměstnavateli o zaplacení odměny za práci přes čas **p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** zamítl, **o d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc procesnímu soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Předpis zákona ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n. o zvláštní odměně za práci přes čas, je předpisem velícím a není přípustno, by se zaměstnanec již předem vzdal nároku na odměnu za práci přes čas. Taková úmluva přičila by se uvedenému zákonu a zejména úmyslu zákonodárcovu, by zaměstnavatel nezneužil svého hospodářsky silnějšího postavení oproti zaměstnancům a je proto podle § 879 obč. zák. nicotnou (sb. n. s. čís. 6485). Byla-li ujednána určitá týdenní mzda a bylo-li při tom žalobci sděleno, že se v podniku nemá pracovati déle než 8 ho-

din, že si toho zaměstnavatel nepřije a práci přes čas ani honorovati nebude, nelze tomu podle § 914 obč. zák. rozuměti jinak, než, že umluvená mzda měla býti odměnou pouze za normální osmihodinovou práci. Výklad, jakoby v této umluvené mzdě měla býti obsažena také paušalovaná odměna za práci přes čas, nelze srovnati s doslovem a smyslem úmluvy, kterou práce přes čas výslovně byla zakázána. Kdyby žalobce o své újmě přes tento zákaz byl práci přes čas konal, neměl by ovšem nároku na odměnu. Když však zaměstnavatel, třebaže mu při sjednání smlouvy zakázal práci přes čas, pak přece na něm práci přes čas žádal buď výslovně nebo tím, že mu ukládal tolik práce, že ji při obyčejných schopnostech nemohl v osmihodinové pracovní době zdolat, jest povinen ho zvláště za to odměniti, když žalobce, podrobiv se tomuto, výslovně nebo mlčky mu udělenému příkazu, práci přes čas vykonal. Okolnost, že žalobce při ujednání smlouvy na to přistoupil, že mu práce přes čas nebude honorována, je nerozhodna, poněvadž, jak dovoděno, takové vzdání se předem je podle zákona neplatné. Z toho, že se žalobce při výplatě mzdy nedovolával svého nároku na odměnu za práce přes čas, nelze souditi, že se toho nároku vzdal dodatečně (sb. n. s. čís. 6485). Nelze žalobci ani vytýkati, že jedná proti zásadě poctivosti a víry, když žádá dodatečně odměnu za práci přes čas, neboť nemůže se přičítati této zásadě, když žalobce žádá to, co mu patří podle zákona. Záleží tedy na tom, zda byla na žalobci práce přes čas výslovně žádána nebo zda alespoň mu bylo ukládáno tolik práce, že na ni při obyčejných schopnostech s osmi hodinami práce nemohl vystačiti, a zda práci přes čas skutečně konal.

Čís. 8131.

Zájemné popsání vnesených svršků podle § 1101 obč. zák. jest prozatímním opatřením a platí o něm ustanovení § 399 čís. 3 ex. ř. Byla-li složena jistota za nájemné, jest zájemné popsání zrušiti též vzhledem k § 1101, druhý odstavec, obč. zák.

(Rozh. ze dne 14. června 1928, R I 431/28.)

Návrh žalovaného, by bylo zrušeno zájemné popsání vnesených svršků, soud prvé stolice zamítl. **D ů v o d y:** Strana žalující prohlásila, že trvá na zájemném popsání a od zákonného zástavního práva neupouští. V projednávaném případě nejde o zajištění pohledávky peněžitě ve smyslu § 379 ex. ř., jehož se dostává ohroženému soudním povolením a výkonem, nýbrž o zjištění, kterých předmětů se týká zástavní právo, jež zákon podle § 1101 obč. zák. poskytuje straně žalující. Toto zákonitě zástavní právo nemůže býti straně, pokud se ho sama nevzdá, soudcovským výrokem odňato pokud se týče býti jinou jistotou nahraženo. Nevztahuje se tudíž ustanovení § 399 čís. 3 ex. ř. na případ § 1101 obč. zák. a slušelo návrh strany žalované zamítnouti. **R e k u r s n í s o u d** zrušil zájemné popsání svršků. **D ů v o d y:** Při zájemném popsání podle dvorského dekretu ze dne 5. listopadu 1819, čís. 1621 sb.